

че предпочита да живѣе съ нѣмотията си, отколкото да се раздѣли съ единственото си богатство — книгѣ.

Когато не обикаля села и градове изъ България да държи сказки и да учи малко и голѣмо, когато не сж го извикали да говори на нѣкое събрание въ столицата, гдето съ удоволствие се струпватъ да го слушатъ и учени, и прости, тогава г. Чилингировъ е въ своя работенъ кабинетъ, между своитѣ книги.

Облѣченъ скромно, съ везано шапче на главата, той чете, мисли и пише. Пише книги за възрастнитѣ, пише статии за вестниците и списанията, пише стихове и разкази за децата. И както всички обичатъ да го слушатъ, кога говори, така всички обичатъ да четатъ това, що е написалъ. А той е написалъ и напечаталъ до сега не по-малко отъ две хиляди статии, разкази и стихове. Издадени сж до сега къмъ 90 негови оригинални и преведени отъ него книги. Отъ 12 години пише и въ „Детски свѣтъ“.

При него ще сварите често мжже и жени. Дохождатъ млади писатели и писателки да му прочетатъ свои работи и да се посъветватъ съ него. Посещаватъ го учители и учителки, дошли отъ провинцията, които сж го слушали да говори или сж чели неговитѣ книги, и искатъ да го видятъ и да поговорятъ съ него.

Пощенскиятъ раздавачъ, освенъ разни вестници, списания и книги, му донася и купища писма изъ цѣла България. Учители, учителки, офицери, чиновници, ученици, които сж написали нѣщо, пращатъ му го да го прочете и, ако го хареса, да го даде да се напечата въ нѣкое списание или вестникъ. И това, що г. Чилингировъ хареса, то наистина е хубаво и заслужава да се напечата, та и други да го прочетатъ.

Неговата работа се прекжсва често отъ звъна на телефона. Писателятъ, безъ да се тревожи, става, взема слушалката и разговаря съ всички, които сж пожелали да го чуятъ и да изслушатъ съвета му...

Вечеръ, когато почне да се сдрачава, г. Чилингировъ напуска работния си кабинетъ и тръгва пеша